

Pismo

z dnia 11 grudnia 2017 r.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

0114-KDIP3-1.4011.320.2017.2.IF

Możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup witamin i suplementów diety dla pracowników.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko - przedstawione we wniosku z dnia 20 września 2017 r. (data wpływu 26 września 2017 r.) oraz uzupełnieniu wniosku z dnia 13 listopada 2017 r. (data nadania 14 listopada 2017 r., data wpływu 21 listopada 2017 r.) uzupełniającym braki formalne na wezwanie Nr 0114-KDIP3-1.4011.320.2017.1.IF z dnia 31 października 2017 r. (data nadania 2 listopada 2017 r., data doręczenia 7 listopada 2017 r.) o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup witamin i suplementów diety dla pracowników - jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2017 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup witamin i suplementów diety dla pracowników.

We wniosku przedstawiono następujące zdarzenie przyszłe.

Przedsiębiorca planuje cykliczny, comiesięczny zakup dla swoich pracowników witamin i suplementów diety oraz dietetycznych środków specjalnego przeznaczenia medycznego takich jak: Witamina D, Witamina C, Magnez, Luteina. Dostęp do codziennych dawek witamin ma wpłynąć na zdrowie i samopoczucie pracowników, ich odporność, łagodzić efekty stresu oraz eliminować zmęczenie oczu podczas pracy przy komputerze. Wnioskodawca jako pracodawca ma nadzieję dzięki temu poprawić efektywność pracowników oraz zmniejszyć liczbę zwolnień chorobowych. Witaminy byłyby dostępne dla pracowników w ogólnodostępnych pomieszczeniach socjalnych wraz z ulotkami i zaleceniami stosowania. Przedsiębiorca nie zamierza prowadzić ewidencji pobierania i zażywania witamin. Pracownicy będą mogli dobrowolnie korzystać z proponowanych środków.

Wnioskodawca w uzupełnieniu wniosku wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą.

Wnioskodawca planuje otwarcie sieci reklamy internetowej, wynajęcie biura i zatrudnienie 8

pracowników. Korzystny wpływ suplementacji witamin jest potwierdzony badaniami a szczególnie wskazana w naszej szerokości geograficznej jest suplementacja witaminy D, której niedobór szacuje się u ok 90% Polaków co wpływa na gorszą odporność i osłabienie organizmu.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytanie.

Czy przedsiębiorca w przedstawionej sytuacji będzie mógł zaliczyć zakup witamin i suplementów dla pracowników jako koszt uzyskania przychodów?

Zdaniem Wnioskodawcy, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1991 r. Nr 80, poz. 350 z późn. zm.), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. Zgodnie ze swoim zamiarem, zakup witamin ma na celu zwiększenie efektywności pracowników i ograniczenie ich nieobecności w pracy. Badania medyczne potwierdzają korzystny wpływ suplementacji właściwych witamin na organizm człowieka więc wydatek taki jest merytorycznie uzasadniony i według Wnioskodawcy, w jego interesie leży dobra kondycja psychofizyczna przyszłych pracowników. Praca wykonywana przez pracowników bezpośrednio przekładać się będzie na przychody osiągane przez sieć reklamową, więc jest tu podstawa do działania mającego na celu zabezpieczenie źródeł przychodów. Wydatek wydaje się być racjonalny i gospodarczo uzasadniony.

Zdaniem Wnioskodawcy niewielkie nakłady kosztowe na witaminy i suplementy mogą przynieść w prowadzonej działalności wymierne korzyści. Analizowany przypadek można porównać do zapytania dotyczącego zakwalifikowania zakupu owoców dla pracowników jako kosztu uzyskania przychodów i wydanej w związku z tym pozytywnej interpretacji indywidualnej z 9 marca 2015 r., nr IBPBI/2/423-1454/14/JP przez Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach. Powyższa interpretacja dotyczyła możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu zakupów w odniesieniu do podatku dochodowego od osób prawnych jednakże przepisy dotyczące kosztów uzyskania przychodu w obu przypadkach są zbliżone. W związku z tym, w moim przekonaniu, planowany zakup witamin dla pracowników jednoznacznie będzie stanowił koszt uzyskania przychodu.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 z późn. zm.), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23 ustawy.

Należy zauważyć, że powyższa definicja kosztów uzyskania przychodów sformułowana przez ustawodawcę w cyt. art. 22 ust. 1 ww. ustawy ma charakter ogólny, natomiast unormowania odnoszące się do kosztów są rozległe i charakteryzują się znacznym stopniem komplikacji.

Z tego względu każdorazowy wydatek poniesiony przez podatnika powinien podlegać indywidualnej analizie w celu dokonania jego kwalifikacji prawnej. Wyjątkiem jest jedynie sytuacja, gdy ustawa wyraźnie wskazuje jego przynależność do kategorii kosztów uzyskania przychodów lub wyłącza możliwość zaliczenia go do tego rodzaju kosztów. W pozostałych przypadkach należy natomiast zbadać istnienie związku przyczynowego pomiędzy poniesieniem kosztu, a powstaniem przychodu lub realną szansą powstania przychodów podatkowych, bądź też zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła ich uzyskiwania.

Innymi słowy podstawową cechą kosztu podatkowego jest związek tego kosztu z przychodem (ewentualnie z zachowaniem lub zabezpieczeniem źródła przychodów).

Istotne znaczenie ma również cel, w jakim został poniesiony.

Bliżej zasadę tę opisuje wyrok NSA z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt II FSK 430/11, w którym stwierdzono: "zwrot "w celu" oznacza, że nie każdy wydatek poniesiony przez podatnika w związku z prowadzoną działalnością podlega odliczeniu od podstawy opodatkowania, lecz tylko ten wydatek, który pozostaje w takim związku przyczynowo - skutkowym. Poniesienie wydatku ma lub może mieć wpływ na powstanie lub zwiększenie przychodów. Wydatek należy oceniać mając na uwadze racjonalność określonego działania dla osiągnięcia przychodu. Poniesienie wydatku musi zatem być powiązane z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą, ukierunkowaną na uzyskanie przychodów; wydatek powinien, przynajmniej potencjalnie, wpływać na wielkość uzyskiwanych lub spodziewanych przychodów z tej działalności. Kosztowa kwalifikacja konkretnego wydatku u konkretnego podatnika musi więc uwzględniać charakter i profil prowadzonej działalności gospodarczej oraz ekonomiczną racjonalność poniesionego wydatku".

Zatem, aby uznać wydatek za koszt uzyskania przychodów, muszą być spełnione łącznie następujące warunki:

- * wydatek został poniesiony przez podatnika, tj. w ostatecznym rozrachunku musi on zostać pokryty z zasobów majątkowych podatnika;
- * poniesiony został w celu uzyskania, zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów;
- * pozostaje w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą;

* jest definitywny (rzeczywisty), tj. wartość poniesionego wydatku nie została podatnikowi w jakikolwiek sposób zwrócona;

* został właściwie udokumentowany;

* wydatek nie może znajdować się w katalogu kosztów określonych w art. 22 ust. 1 ustawy.

Należy przy tym zaznaczyć, że sam fakt nie wymienienia określonego wydatku w art. 23 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zawierającym katalog wydatków nie uznawanych za koszty uzyskania przychodów, nie może przesądzać automatycznie o możliwości uwzględnienia tego wydatku przy ustalaniu podstawy opodatkowania. Konieczne jest wykazanie związku ponoszonych kosztów z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą oraz uzyskiwanym z tej działalności przychodem.

W przypadku źródła przychodów, jakim jest pozarolnicza działalność gospodarcza, należy przyjąć, iż kosztami uzyskania przychodów są wszelkie racjonalne i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, których celem jest osiągnięcie przychodów, zabezpieczenie i zachowanie źródła przychodów.

Ponadto, należy mieć na względzie, że podatnik uznając wydatek za koszt uzyskania przychodu odnosi ewidentne korzyści, albowiem o ten koszt zmniejsza podstawę opodatkowania. Zatem możliwość kwalifikowania konkretnego wydatku jako kosztu uzyskania przychodu, uzależniona jest od rzetelnej i całościowej oceny tego, czy w świetle wszystkich występujących w sprawie okoliczności, przy zachowaniu należytej staranności, podatnik w momencie dokonywania wydatku mógł i powinien wiedzieć, że wydatek ten przyczyni się do powstania, zachowania lub zabezpieczenia przychodu.

W zakresie obowiązków podatnika, jako odnoszącego ewidentną korzyść z faktu zaliczenia określonych wydatków w poczet kosztów uzyskania przychodów, jest wykazanie, w oparciu o zgromadzone dowody, związku pomiędzy poniesieniem kosztu, a uzyskaniem przychodu, zgodnie z art. 22 ust. 1 ww. ustawy. Przy czym, związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem wydatku, a osiągnięciem przychodu, bądź zachowaniem lub zabezpieczeniem jego źródła, należy oceniać indywidualnie w stosunku do każdego wydatku. Z oceny tego związku powinno wynikać, że poniesiony wydatek obiektywnie może przyczynić się do osiągnięcia przychodu, bądź służyć zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodów. Zauważyć przy tym należy, że konieczność poniesienia danego wydatku nie może wynikać z zaniedbań lub sprzecznych z prawem działań podatnika.

Z przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego wynika, że Wnioskodawca, który prowadzi działalność gospodarczą, planuje cykliczny, comiesięczny zakup dla swoich pracowników witamin i suplementów diety oraz dietetycznych środków specjalnego przeznaczenia medycznego takich jak:

Witamina D, Witamina C, Magnez, Luteina. Dostęp do codziennych dawek witamin ma wpłynąć na zdrowie i samopoczucie pracowników, ich odporność, łagodzić efekty stresu oraz eliminować zmęczenie oczu podczas pracy przy komputerze. Pracodawca ma nadzieję dzięki temu poprawić efektywność pracowników oraz zmniejszyć liczbę zwolnień chorobowych. Witaminy byłyby dostępne dla pracowników w ogólnodostępnych pomieszczeniach socjalnych wraz z ulotkami i zaleceniami stosowania. Przedsiębiorca nie zamierza prowadzić ewidencji pobierania i zażywania witamin. Pracownicy będą mogli dobrowolnie korzystać z proponowanych środków.

Podkreślić w tym miejscu należy, że możliwość kwalifikowania konkretnego wydatku jako kosztu uzyskania przychodu uzależniona jest od obiektywnej, rzetelnej i całościowej oceny tego, czy w świetle wszystkich występujących w sprawie okoliczności, przy zachowaniu należytej staranności, podatnik w momencie dokonywania wydatku mógł i powinien przewidzieć, że wydatek ten spowoduje zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodu, jakim jest w rozpatrywanym przypadku działalność gospodarcza. Jednak na podatniku spoczywa nie tylko obowiązek wykazania związku poniesionych kosztów z uzyskiwanym przychodem, zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła przychodów, ale także obowiązek właściwego ich udokumentowania.

Mając na uwadze powyższe, skoro jak wskazał Wnioskodawca - zakup dla swoich pracowników witamin i suplementów diety oraz dietetycznych środków specjalnego przeznaczenia medycznego takich jak: Witamina D, Witamina C, Magnez, Luteina, ma wpłynąć na zdrowie i samopoczucie pracowników, ich odporność, łagodzić efekty stresu oraz eliminować zmęczenie oczu podczas pracy przy komputerze, a dzięki temu poprawić efektywność pracowników oraz zmniejszyć liczbę zwolnień chorobowych - należy więc uznać, że zachodzą przesłanki uprawniające do zaliczenia przedmiotowych wydatków do kosztów uzyskania przychodów.

Zaznacza się jednak, że rolą postępowania w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego nie jest badanie i ustalanie, czy poszczególne wydatki ponoszone przez podatnika spełniają warunki uznania ich za koszty uzyskania przychodów zgodnie z ustawą o podatku dochodowym od osób fizycznych. Konieczna jest bowiem analiza całokształtu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy, a to stanowi domenę ewentualnego postępowania podatkowego. Organ nie jest uprawniony do dokonania takich ustaleń w ramach postępowania w przedmiocie wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Wydając interpretacje indywidualne Organ opiera swoje rozstrzygnięcie wyłącznie o przedstawiony przez podatnika we wniosku opis sprawy i przyjmuje argumenty podnoszone przez niego bez ich weryfikowania. Nie można jednak wykluczyć, że właściwy organ podatkowy prowadząc w przyszłości ewentualne postępowanie podatkowe, po przeanalizowaniu całokształtu zebranego materiału dowodowego będzie mógł poczynić ustalenia prowadzące go do odmiennych wniosków niż zawarte w niniejszej interpretacji.

Zgodnie z art. 14na Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1.

z zastosowaniem art. 119a;

2.

w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1369) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała.